

DILLUNS

I sobretot, tranquil.litat

Pere Cornelles

Avui és dia 6 de desembre. Ahir a la nit, mentre jo assistia a un concert de Joan Manuel Serrat –havia adquirit les entrades el mes de juliol, quan ningú no podia ni sospitar que aquesta seria una data decisiva per al nostre futur a la Champions-, el Barça guanyava el Wender Bremen i es classificava per als vuitens de final de la Lliga de Campions. Pocs dies abans, havia telefonat al David, el nostre director, per demanar-li si podia lliurar el meu article una setmana més tard del previst, a fi de poder escriure'l amb totes les dades a la mà. Pretenia fer uns quants comentaris a la situació de l'equip i, no ens hem pas d'enganyar, malgrat la meva suposada capacitat d'anàlisi i de distanciament, no podien ser els mateixos si haguéssim perdut amb els alemanys.

L'equip. Jugant més o menys bé, amb més o menys brillantor –tot i que sembla que, als dos darrers partits a l'Estadi, contra el Villa-real i el Wender Bremen, hi ha hagut espectacle del bo-, s'han assolit, amb escreix, els mínims objectius exigibles en aquestes dates: anem primers a la Lliga, estem classificats a Europa i hem enllestit sense problemes la primera eliminatòria de la Copa del Rei. Amb tanta irregularitat com es vulgui, seguim sent l'equip que practica el millor futbol de l'Estat i el Sevilla –que no crec que aguantí fins a final de temporada- i el Madrid –gris i mediocre, un típic producte Capello-, de moment, es veuen obligats a mirar amunt. És veritat que és ara quan arriba l'hora de la veritat i que tot és encara per fer, però la perspectiva ha de ser forçosament optimista.

Les lesions. Tot i que vam guanyar la Lliga i la Copa d'Europa, segueixo pensant que la pitjor lesió per al funcionament de l'engranatge de l'equip va ser la que va patir el Xavi la temporada passada. Ja vaig explicar aleshores el perquè: Xavi Hernández és un dels jugadors més intel·ligents de la plantilla. Substituit per Iniesta, que està rendint per sobre del que jo creia, ara juga més aviat poc, i és perfectament lògic. Que aquesta situació es visqui amb una certa normalitat, és un altre dels mèrits de la gestió de Rijkaard.

Dic tot això perquè vaig ser dels que no es van espantar quan, ara fa unes setmanes, ens vam quedar sense la meitat dels davanters. Per descomptat que hem notat l'absència d'Eto'o, Messi i Saviola, però el conjunt ha continuat funcionant i, com s'ha pogut veure, ho ha fet prou bé.

Oleguer i Saviola. De titular indiscutible, ha passat a ser suplent. De jugar-ho quasi tot, a no jugar gairebé res. Ha de ser, per força, una situació difícil. Però, en totes les declaracions que li he llegit, Oleguer ha mostrat un sentit comú i una maduresa encomiables. Ha vingut a dir que no és que Rijkaard hagi deixat de confiar-hi, és, senzillament, que confia més encara en altres jugadors. I Oleguer ha precisat, a més, que li sembla una decisió absolutament legítima. No ha creat cap tipus de polèmica al vestidor i ha repetit, una vegada i una altra, que, a Rijkaard, només li pot estar agraït. A mi també em sap greu que l'Oleguer no jugui, i més si tinc en compte que, tot i admetre que és un jugador més ofensiu, no penso que la diferència entre Zambrotta i ell sigui tan acusada. Però m'agrada, de tota manera, com van anant les coses.

I estic content que Saviola se n'hagi sortit. És un del dos nois que, tant el Toni com jo, demanàvem fa ara un parell de temporades –l'altre era Riquelme. És hàbil, ràpid i àgil a les distàncies curtes, a les accions fulgurants a l'àrea petita.

I, a més, em resulta simpàtic. Públicament, Rijkaard ha jugat net, i és una altra satisfacció.

Però, és clar, no podem guanyar-ho tot. Perdem partits i títols. Tant és, si es manté el clima i l'harmonia actuals, Tant és si tots els barcelonistes podem dormir tranquils. Van ser tants anys que no vam fer-ho! ●

